

то може да е доста забавно, но, за прѣзъ много-то дни що сѣ прѣдъ тебе, за въ поприще-то, кое-то ти се отвара по тоя начинъ, ти много ще спечелишь.

До болко-то стигнешъ вече, трѣбва да разбирашь всичко, що-то може да се разбира. Никога, нито помислювай да отидешъ въ прѣданіе безъ да си училъ урока си, и тамъ да ся надѣвашъ, че кое съ по поглѣдваніе въ книгѣ-тѣ, кое съ подказваніе и шепканіе отъ съученици-тѣ ти, ти ще минешъ прѣданіе-то спокойно. Никой ученикъ, кой-то уцѣнява своѣ-тѣ почестъ, като ученикъ, никоги не бива да си допустни такива глупости. Съ това не искамъ да кажѣхъ, че трѣбва да отсѣтствувашь отъ прѣданіе, зашто-то тѣ щеше да е голѣмо зло за тебе, но че трѣбва да *знаешъ урока си прѣди прѣданіе*. Колко често виждаме ученици въ прѣданіе да ся свивать, и да мѣнкатъ, кога-то ги понитать за урока. Тѣ искать да кажѣтъ нѣщо, но въ память-тѣ имъ нѣма нищо, и тѣ бърборать нищо и никакво. Тѣ ся усѣщать въ тѣмнѣ мѣглѣ, и не знаѣтъ на кѣдѣ да почнать; казвать думи, но това що говоря ъ прилича като на слѣпъ человекъ, кой-то ся спѣва о ѡѣкой камѣкъ, що-то ерѣщне; тѣ говорятъ тѣй, като да стѣпятъ въ трапове.

Младежю! научи два реда, свѣрши само едно прѣдложеніе, ако повече не можешъ; но научи го здраво и съзнателно. Нека прѣдмѣтъ-тѣ да е ясенъ въ умъ-тѣ ти. Единъ урокъ, или еднѣ книгѣ, здраво и съзнателно научени, ще ти чинять повече нежели десетъ урока, или десетъ книги само попрѣгледани отгорѣ-отгорѣ. Ако желаешъ да освѣршенствувашь единъ какъвъ-да-било прѣдмѣтъ, или да бѣдешъ ясенъ върху какъвъ-да-било точкѣ, не оставяй *нѣщо-то, до дѣ-то го не разберешъ ясно*.“ Разгледвай